

Кожен платить за себе

Автор:

Ксеня Корчук

Кожен платить за себе

Ксеня Корчук

Нічого в цьому житті не проходить безслідно і кожному доведеться заплатити за власні вчинки та помилки. Роман про кохання, розплату і боротьбу за те, щоб вижити у цьому несправедливому світі. Намагаючись звільнитися від деспотичного чоловіка і приреченого шлюбу, Джулія просить про допомогу свого колишнього хлопця. Тікаючи в Київ молоді люди відновлюють свої давно забуті почуття. Тільки, як довго зможе тривати втеча закоханих? Яку ціну потрібно буде заплатити нашим героям?

Ксеня Корчук

Кожен платить за себе

* * *

Наші друзі, знайомі часто здаються нам дуже приємними та привітними людьми, в яких все в житті добре. Але часто ми не здогадуємося, які таємниці ховаються за закритими дверима їх домівок. Так, як наша, здавалося б майже ідеальна пара – Джулія і Саша.

Він – симпатичний, молодий чоловік, у своїх 32 займаючи почесне місце в районній поліції та готується стати мером міста. Джулія – чарівна леді з хорошими манерами, яка ніколи не була позбавлена чоловічої уваги, а молоді дівчата таємно заздрили й намагалися наслідувати її.

До розкішного будинку під'їхав сріблястий джип, з нього втомлено вийшов Сашко і відчинив двері машини своїй дружині. Тільки сьогодні Джулія була зовсім не схожа на себе. Лице Джулі було чимось дуже стривожене, а замість красиво укладеного довгого волосся – дуже коротка стрижка. А вишуканий одяг, який вона зазвичай носила замінювали протерті джинси, футболка і піджак Саші, рукава, якого майже повністю ховали руки дівчини, які були складені спереду. В неї ніколи не було звички ходити саме так. Пара вийшла з машини й попрямувала до свого будинку.

– Гей, Джулі, це ти? – вигукнув їх сусід, вже трохи підстаркуватий чоловік, який збирав яблука у власному городі – тебе не впізнати – доречно підмітив чоловік.

– Доброго вечора, дядьку! – Джулі відповіла коротко, намагаючись уникнути будь-яких інших питань.

– З приїздом, як там твоя родина? – Продовжував сусід.

– Хто? А так, добре. Вибачте, я дуже втомлена з дороги – відповіла дівчина не зупиняючись.

Подружжя зайшло в свій будинок, за дверима якого вже через декілька хвилин, сталося щось неочікуване і трагічне. Постріл... Тиша... Ніхто вже не міг впізнати щасливу і чудову сім'ю, яку всі знали раніше. Ніхто і здогадатися б не зміг, які саме таємниці ховалися за стінами однієї з найуспішніших пар міста.

РОЗДІЛ I

Я вдома (6 місяців тому)

– Є хто дома? Я приїхав. – Прозвучало з дверей. Це був Устим – високий, чорнявий хлопець зі смаглявим обличчям. Його виразні карі очі завжди горіли привітним і відкритим поглядом. Простий хлопець з простим іменем, нічим особливим не

виділявся, але завжди був веселою, дружелюбною і з великим серцем людиною.

– Устимку, – з радісним голосом вибігла з кухні мама й обняла сина так, ніби він приїхав не з роботи, а вернувся з війни. Марія Степанівна була вже старша жіночка, в такому віці, коли змістом життя стає: домашня господарка і життя власних дітей.

Устим працював у Києві, а це було досить далеко від рідного міста, тому вдома він бував не часто, а особливо за останній рік.

– О, ну нарешті! А то мама сказала, що не дасть вечері доки не приїде її улюблений синочок – з жартом в голосі сказав брат Устима – Андрій, з цими словами по дружньому його обняв.

Через декілька хвилин вже вся сім'я сиділа за одним столом, як у старі добрі часи, обговорюючи недавні події й сміючись один з одного.

– Закрийте двері, а то ще сусіди на запах дерунів прибіжать – жартуючи сказав Андрій.

– Ну, якби не приїзд Устима, то нам би прийшлося самим до сусідів бігти – дражнячи дружину відповів Василь Петрович.

– Нема в тебе совісті, Василю, – трохи обурено відповіла мама – як дитина приїжджає раз в пів року, то можу і потішитись – після невеличкої паузи додала, як була Джулія то хоч Устима частіше бачила в дома.

Джулія – то була Устимова колишня дівчина, вони вже рік, як розійшлися, але це було справжнє кохання, яке тривало три роки, тоді, дійсно бачила сина мало не щотижня, і декілька годин в дорозі його явно не лякали.

– А дійсно, як там Джулія? – насипаючи собі цукру в чай, запитав Устим.

Після цього невинного питання мертва тиша полонила сімейну розмову. Ця пауза, здавалася такою довгою, що склалося враження, що зараз повинна впливти якась нереально загадкова таємниця. Аж поки тато, як справжній голова сім'ї, взяв на себе відповідальність порушити мовчанку.

- Андрію, - з обуреністю в голосі сказав, - як, ти нічого не сказав Устимові?

- Щось сталося? - не витримав Устим.

- Та нічого особливого, просто Джулія вийшла заміж. - Трохи притишеним голосом відповів Андрій. - Не хотілося тобі казати.

Ніхто раніше не спішив розказувати Устимові про цю новину, тому що всі знали про його почуття до дівчини, і нікому не хотілося ще раз розбивати його серце.

Пожвавлення в сім'ї явно стихло.

- Ну це, мабуть, добре. Я надіюсь - вона щаслива - монотонним голосом почав Устим. - Все нормально, ми вже рік як не разом, в цьому нема нічого поганого.

- Правда? - з якоюсь ноткою надії в голосі спитала мама.

- Так, я надіюсь вони щасливі разом. І хто її чоловік?

- Та такий Олександр, ти, мабуть, його не знаєш-відповіла Марія Степанівна, і тільки хотіла повести, що він ніякий проти її прекрасного сина. Як на паузі її перебив батько:

- Кажуть велика шишка в нашій поліції, і ще готується стати нашим новим мером міста, через декілька місяців у нас вибори будуть.

«Ну ясно, це тобі не простий діджей на радіо» - подумав Устим. Не найкращі думки почали лягати в його голову і бажання допивати свій чай та продовжувати розмову вже не було.

- Я йду розпаковувати сумку. Дякую, мам. - хлопець встав з-за столу і пішов у свою кімнату.

Насправді, в нього ніколи не було звички розпаковувати свої валізи, в основному просто витягував ті речі, які йому потрібні. І цього разу нічого не змінилося - це був просто привід, щоб залишитися наодинці з власними думками і спогадами. Неважливо як давно вони розійшлися, але глибоко в душі Устим завжди чекав,

що вони будуть разом. Дізнавшись про одруження дівчини, єдине, що залишалося зробити – це відпустити її і позбутися від спогадів, які їх об'єднували і поставали перед ним такими щасливими і яскравими.

СПОГАДИ

Перша зустріч

Устим пішов прогулятися, але як сцени з фільмів, картинки з минулого поставали перед його очима. Навіть той спортивний майданчик, знайомий ще з дитинства, по-зрадницьки переніс його думки в той день, як він вперше побачив Джулі.

Недільного вечора, як правило, Устим грав з друзями в баскетбол. Він отримує м'яч, декілька секунд оцінює ситуацію на полі, щоб передати пас у «правильні руки», ще не встигає прийняти правильне рішення, коли біля їх ігрового поля появляються двоє дівчат, які проходили мимо. Устим ніколи не забуде того моменту, коли вперше побачив Джулі. Ця дівчина не змогла б пройти не поміченою. Її граційна хода заставляла обернутися кожного, легка блакитна сукня контрастно дивилася на смаглявому тілі, а вітер ніжно боровся з її акуратно укладеним довгим волоссям. Вона відносилася до тих жінок, якими захоплювався і таємно хотів кожен чоловік.

Приховати власне зачарування Устимові так і не вдалося – його погляд повністю застиг на молодій дівчині, а м'яч з його рук покотився в зовсім протилежну сторону, така реакція розвеселила дівчат, вони посміхнулися і проминули стадіон.

– Ей, ми тут граємо чи на дівок зазираємо? – претензійно крикнув Андрій, коли дівчат вже не було.

– А може, в мене тут важливіші справи – не знаючи, що сказати, відповів Устим.

Андрій підбираючи м'яч з землі:

– Краще грай, ця дівчина і так не твого рівня.

- А може я колись на ній одружусь.

- Так-так, звичайно – з неприхованою насмішкою відповів Андрій.

Образ Джулії дійсно надовго засів у голові Устима, він дуже хотів хоча б ще раз побачити ту дівчину в блакитній сукні. І все-таки удача повернулася до нього лицем.

Це було весілля його хороших друзів: Олі та Романа. Велике, пишне весілля, на якому Устим був зі своєю компанією.

- До речі, там твоя майбутня наречена, – жартома сказав Андрій, сідаючи за стіл – може хоч познайомишся.

- Про що ти говориш?

- Ти вже забув? Як ми грали в баскетбол.

- То тут є ця дівчина?

- Так, і зараз біля неї крутиться дуже багато хлопців – конкуренція ще та. Вона – Олі подруга. Якщо не пощастить познайомитись, то її звати Джулія.

Устим і правда планував познайомитись – підійшовши з якимось цікавим і дуже веселим жартом, але навіть самої можливості підійти, майже не було. Дівчина, як завжди, виглядала просто вишукано і кожна деталь її гардеробу була досконало підібрана. Відповідно уваги до неї було аж забагато, претендентів потанцювати чи просто поспілкуватися завжди вистачало. Особливо її оточив своєю увагою Толя – «надзвичайно красивий, дуже розумний, веселий і високоосвічений хлопець» – саме так про себе думав Толік, що думали інші, то це вже не мало ніякого значення. Він настільки перенасичував Джулію своєю увагою і лишньою турботою, що моментами це нагадувало переслідування, і тільки рівень культури дівчини не дозволяв їй прямим текстом відшити Толю.

Устим стояв надворі, він просто відпочивав від весільного шуму, думаючи ні про що. Джулія теж вийшла надвір, як не дивно, сама. Вона сперлася руками на поруччя імпровізованого балкончика, біля ресторану, між нею та Устимом була

відстань всього декілька метрів. За час весілля їм так і не вдалося познайомитися через велику кількість прихильників, хлопець вже давно здався у своїх спробах підійти до дівчини. А тут всього декілька метрів, але коли він глянув на Джулію, то побачив у її погляді втому, просте бажання тиші та спокою. В якийсь момент йому навіть стало жаль дівчини, якій хотілося просто відпочити від надмірної уваги. Добре, цю можливість прийдеться опустити, просто непомітно насолоджуватися красивим жіночим силуетом під місячним світлом.

- Джулія! - О, Боже, невже це знову Толя, таке враження, ніби деякі люди просто створенні, для того, щоб руйнувати такі умиротворенні моменти цього життя. - Де ти пропала? - З посмішкою запитав Толік обнімаючи дівчину за талію, так ніби вони вже давно зустрічалися, але Джулія зразу ж забрала його руку.

«Невже це він питає за тих 5 хвилин, що я втекла, щоб відпочити від його нав'язливості?!»- На жаль, не сказала, а тільки подумала дівчина.

- Я ... я хотіла іти до дому - на ходу придумувала Джулі.

- Тоді я тебе проведу.

- Не треба я на таксі.

- Добре, я зараз викличу таксі й поїду з тобою, щоб переконатися, що все гаразд.

Це був такий момент, коли людина немає часу на роздуми, що сказати, а рішення треба приймати вже і правильно. І коли її розум блукав у пошуках правильної відповіді, погляд наштовхнувся на Устима.

- Я йду з ним - на цих словах Джулія взяла Устима під руку, так ніби вони вже давно знайомі.

- Як тебе звати? - тихо і швидко запитала дівчина.

- Устим - така ж тиха була відповідь.

- Так, я йду з Устимом, нам по дорозі.

– Я думав... – розгублено почав Толя, він явно не чекав такого розвитку подій – може даси мені хоч свій номер телефону.

– Ой, мій номер якраз заблокований оператором, неправильно введений пін-код. Ну добре, ми пішли, трохи спішимо. Вибач, дякую за компанію.

– Може, ще зустрінемося? – з останньою надією в голосі сказав Толя.

– Може... колись...щасливо! – відповіла Джулі вже ідучи в протилежну сторону.

Не можна сказати, що Устим був щасливчиком по житті, але в той момент не дочекавшись ніяких лишніх рухів від Устима, удача сама взяла його під руку і повела на довгу прогулянку.

– Вибач, за це – трохи соромлячись своєї поведінки сказала Джулія – він просто такий нав'язливий. Я зараз викличу таксі.

– Я з радістю тебе проведу – спокійно відповів Устим, тоді коли в його голові вже горіли феєрверки від блискучої перемоги. – Помітно, ти вже втомилась від цієї надмірної уваги.

– О так, знаєш я й не планувала іти додому, але вернутися теж не зможу. Навіть з молодими не попрощалася. Вибач, я тільки подзвоню сестрі, що я пішла.

– Так, добре, я теж напишу.

Устим – Андрієві в skype:

«Я вже пішов, не дзвони мені й не пиши, забереш мій піджак».

Через хвилину дописав: «Забув, вибачишся перед Олею і Романом, що я не попрощався, придумай якусь серйозну причину».

Проводження додому плавно переросло в довгу прогулянку. Їх спілкування було таким легким і цікавим, як між добрими друзями. Джулія побачила в Устимові веселого, відкритого і приємного хлопця. Устим у свою чергу помітив прекрасний внутрішній світ дівчини, який гармонійно співвідносився з її зовнішністю. І ось

так, прогулянка додому переросла в 3 роки закоханості.

Невдале знайомство з батьками

Як і кожна пара закоханих, наша теж мала своє «але» – розкішна дівчина з багаті сім'ї, яка зустрічалася з простим хлопцем. Як не як, а своерідна нерівність інколи давалася взнаки. На певний час Джулії довелося забути про такі речі як: квіти на кожному побаченні, дорогі подарунки й вишукані ресторани, але вона любила Устима і ця жертва була для неї не такою ж великою.

Про те, що хлопець нічим не вирізнявся, знали і батьки Джулії, тому і сприймали це не серйозно – тимчасове балощі своєї доньки. І звичайно ж запрошувати в гості, щоб познайомитися ніхто не спішив. Одначе, без цього не обійшлося, при чому в дуже неординарний спосіб.

То був звичайний недільний ранок; батьки дівчини поїхали до своєї родини в гості та планували там залишитися на ніч. Відповідно і наші закохані зустрічали цей ранок разом – у Джулії. Але спокій вихідного дня раптово перервався:

– Джулі, вставай! – несподівано почувся голос мами дівчини.

Ці слова змусили за секунду підняти доньку з ліжка.

– О, Боже, Боже! Що робити? – схвильовано схопилася Джулія – Устим, вставай! – вона почала будити хлопця, але він спав, насолоджуючись солодкими снами.

– Вставай! Моя мама тут! – повторила дівчина, штурмуючи сонну фортецю подушкою.

– Що? Ти казала, що твої батьки за містом.

– Вже ні. Тобі треба іти.

- Джулі, дай мені свій фен, я не можу свій знайти – знову крикнула мама, а ситуація починала нагострюватися.

- Секундочку, – Джулі з поспіхом до Устима – вона іде сюди, давай через вікно.

Устим одягаючись:

- Там же нема балкону, може ще якісь варіанти.

- Добре – вона віддала решту одягу і буквально виштовхнула його в кімнату навпроти. Це була спальня її брата – Влад – русявого хлопця з зеленими очима, він вчився в мед академії, і планував у майбутньому стати великим хірургом. А в момент появи Устим, він спокійно спав у своєму ліжку.

- Влад, я поясню тобі все пізніше.

І вже через декілька секунд, Джулі спокійно розмовляла зі своєю мамою, з якою зустрілася в коридорі.

Тільки ситуація не стала легшою для Устима, оскільки він навіть не був знайомий з її братом.

- Можеш посидіти за компом, в мене вільний вай фай, одним словом – роби що хочеш, тільки не буди мене – сонним голосом пробурмотів Влад, ні на секунду не задумуючись, щоб вставати з ліжка. Це дещо розчарувало Устима, тому що він чекав, що Влад зараз спробує його вивести по якихось секретних чорних ходах з будинку і вже через декілька хвилин він вдихне повітрям – свободи, але Джулії брат продовжував спати.

Щоб врятувати себе від незручних моментів цього життя, Устим підсунув важелезну тумбу з книжками до дверей, щоб їх неможна було відкрити ззовні.

- Влад, іди снідати! – знов прозвучав голос його мами.

Інколи маючи лишень одну умову, її дуже важко не порушити. Устим явно занепокоївся, він розумів, що зараз прийдеться знехтувати єдиним правилом перебування у цій кімнаті.

– Я вже іду! – відгукнувся Влад, зрозумівши, що поспати йому так і не дадуть. – Боже мій, свята неділя, в цьому домі ніхто совісті немає.

– Вибач.

Влад встав зі свого ліжка і почав одягатися:

– Перейдімо до тебе. Ти хто?

– Джулії хлопець.

– Володя...Богдан...

– Взагалі то ...

– Устим, я знаю – сміючись відповів Влад – ти би бачив своє лице. Я багато про тебе чув.

– Ти мені допоможеш звідси вибратися?

– Навіщо? Я тебе презентую як свого друга, може поснідаємо разом, познайомишся з нашими батьками.

– Думаю, це не найкраща ідея.

– Якщо ти прийдеш до нас, як хлопець Джулі, то мама дуже строго до тебе віднесеться, прямо може випитувати про твої детальні плани на майбутне, або скільки ти заробляєш. А коли ти прийдеш, як мій друг, то ставлення буде набагато лояльніше.

– Вибач, але я краще піду настоював на своєму Устим.

– Добре, але мама з дівчатами зараз нанизу накривають на стіл, так що пройти непоміченим не вийде. Хочеш я тобі, поки що покажу наші кімнати? Ти, здається, тут ще не був.

Недільний сніданок був своєрідною традицією цієї сім'ї, коли ніхто не біг на роботу чи не запізнювався на навчання. То була однією з улюблених традицій Вікторії Володимирівни – збирати всю сім'ю за одним столом. Тому й мама мала звичку будити своїх дітей в неділю до сімейного сніданку: Джулію, Влада і Лізу (свою наймолодшу доньку).

– Так що ідемо на екскурсію по дому – сказав Влад, рухаючись в сторону до дверей, і після невеликої паузи – а ти – сильний хлопець, в цій тумбі медичних книжок за 5 років мого навчання.

– Я боявся, щоб ніхто не відкрив двері ззовні.

– Тепер їх і зсередини важко відкрити. Там є замок, який закривається з середини. Але, як то кажуть «як голова не думає, то нехай руки працюють». Відсувай.

Дійсно, в екстреній ситуації Устим не помітив такої дрібниці. Не відчуючи такої ж напруги, що декілька хвилин тому, відсунути тумбу назад було набагато важче, а декілька книжок випадково впали.

– Через тебе моя «Фізіологія» постраждала.

Устим бувши вже у піднесеному настрої вирішив, вдати, що не розчув і пожартувати:

– Що? Та твоя фізіономія, ніби в порядку.

– Взагалі то, я про книжки.

Але Устим не зміг не блиснути своїм почуттям гумору:

– Твоя «Сексологія», здається теж валяється – піднімаючи посібники з підлоги.

– Якби не твоя, то ми б тут не зустрілися – підхопив Влад.

Вони обидва засміялися з влучно підбраного жарту. Намагаючись підколоти один одного, відносини в них склалися дуже дружні. Влад був готовий впустити

Устима в коло своєї сім'ї, як хлопця або навіть майбутнього чоловіка сестри, а Устим у свою чергу знайшов дуже хорошого друга.

Влад проводив невеличку екскурсію по власному будинку, показуючи гостьові кімнати. Їх дім зсередини виглядав як невеличкий замок: гіпсова ліпка на стінах, великі мальовані картини з природою, дорогі лампи на стелях та дубові, масивні меблі в кімнатах. Все виглядало вишукано і зі смаком, Устим не міг згадати, коли він востаннє був в таких красивих кімнатах. Мама любить, коли все бездоганно – провадив Влад, – час від часу вона робить ремонт або міняє меблі, чи докупляє якісь оригінальні предмети інтер'єру. вона цим захоплюється ... О, а це колекція слонів мого тата, до них краще взагалі не торкатися – дико дорогі, тато може годинами про них розказувати – це його хобі.

Влад показував на креденс, де були десятки оригінальних і дуже красивих фігурок слонів.

– Влад! – перервав його голос мами, яка стояла на порозі – ідемо снідати...В тебе гості?

– Доброго ранку, Вікторія Володимирівна! – привітався Устим.

– Це ...це мій друг, в мене були проблеми з комп'ютером, він прийшов подивитися...Ну, і я заодно вирішив показати татову колекцію.

– Так рано? – здивувалась мама.

– Я потім буду зайнятий і вже прийшов як зміг – відповів Устим.

– Ясно, тоді може приєднаєшся до нас за сніданком.

– Та ні я, мабуть, вже піду.

– Влад, запроси свого друга, я наполягаю. – Вікторія Володимирівна завжди була приязною хазяйкою – я люблю, коли в нашому домі гості, а особливо, коли це друзі моїх дітей і такі хороші.

Устим їй дійсно сподобався, склавши враження ввічливого, симпатичного молодого чоловіка.

Джулія якраз з Лізою накривали на стіл. Серце дівчини чуло щось не ладне і їй залишалося тільки надіятися, що Влад вже якимось чином вивів Устима з дому, аж раптом:

– Дівчата, накривайте на 6 персон, до нас приєднається друг Влада – пролунав голос мами.

Джулія остаточно застигла в напруженні, але коли побачила як на сходах появилися Влад з Устимом, тарілка вислизнула з її рук, ніби своїм дзвоном намагалася вивести дівчину з цього зачарованого стану.

– Джулі, чому ти така неуважна. це мій улюблений сервіз – трохи сердито сказала Вікторія Володимирівна.

– Вибач, а нам обов'язково його запрошувати, можливо, Влада друг спішить кудись – з надією в голосі спитала Джулія, замітаючи осколки від тарілки.

– Перестань, так не гарно, до речі, дуже милий і симпатичний хлопець – з загадковою посмішкою відповіла мама.

В Джулії вже не було, що сказати її надія остаточно померла. Хлопці спустившись сіли за стіл. Хоч запах свіжих млинців вперемішку з ароматом кави міг покорити будь-кого, але в Устима було єдине бажання – якнайшвидше втекти з цього красивого дому. Владові ж здавалося, що все йде по його грандіозному плану, хоч як виявилось, вони не врахували однієї маленької, але дуже важливої деталі.

– Кави? – Вікторія Володимирівна до Устима.

– Так, дякую.

– Прошу. Я навіть не спитала, як тебе звати. – подаючи каву згадала мама.

Тільки придумувати собі нове ім'я не було змісту, якщо Устим планував серйозні відносини з Джулі.

- Устим.

- Так? – здивувалася Вікторія Володимирівна, а я думала це рідкісне ім'я? Та вже далеко не вперше його чую, в Джулії є хлопець теж Устим. Ми ще навіть незнайомі.(до доньки) – Коли ти нас познайомиш?

- Не знаю.

Вікторія Володимирівна почала пояснювати ситуацію Устиму:

- В Джулії є хлопець, вони вже досить довго разом, але....

- Все, хватить з мене цього цирку – не витримала Джулі.

Те що вона ненавиділа у своєму житті – це брехати, а особливо близьким для себе людям. Дівчина підійшла до Устима і поставила свою руку на його плече:

- Мама, це мій Устим, а не Владин друг.

Влад:

- Джулі, ти все зіпсувала, ну нащо?

Мама здивовано і з розчаруванням у голосі:

- Що? Він тут ночував?

Джулія:

- Так, я вже не маленька дівчинка.

Вікторія Володимирівна ніби завмерла, усвідомлюючи, що відбувається насправді. В її очах Устим з приємного молодого хлопця перетворився на покидька, який осоромив її дочку. Мама була від початку не в захваті від цих відносин її дочки. Вона нічого не сказала Устимові, але кинула на нього такий

озлоблений погляд, який заміняв тисячі слів.

– Боже, який сором... в моєму домі – заледве проговорила мама Джулії.

Устим встав:

– Вибачте... за все. Я, мабуть, піду.

Його ніхто не спробував зупинити, Джулі тільки спокійно провела до дверей.

– Мені жаль, що так вийшло – прошептав Устим до Джулії та поцілував у щоку.

Дівчина опустила голову, вона знала, що зараз її чекає напружена розмова з матір'ю. традиційний сімейний сніданок був зруйнований. А ранкова кава стигла на столі. Найгіршим для Вікторії Володимирівни був не той факт, що її дочка вже виросла, а те, що це був не той хлопець з яким би вона хотіла бачити Джулію.

Вийшовши з будинку, Устим оглянувся ще раз на прекрасний палац, де жила його кохана, її дім був дуже красивим, але тепер від нього віяло холодом і неприязністю. Чи хоч колись тут будуть раді його бачити? І цікаво, якби Устим був багатим бізнесменом чи політиком, чи пив би він зараз запашну каву з млинцями у будинку Джулії?!

Дівчина вищого рівня

Устим просто чудово проводив час, коли був наодинці з Джулі. Він ні з ким ще не був таким щасливим як із нею, це була саме та дівчина з якою, йому хотілося бути. Інколи в його голову підкрадалася думка, чине занадто вона хороша для нього. Але тоді, коли Устимові тільки підкрадалася така думка, то їх друзі знайомі між собою відкрито говорили про це, яка Джулія «вишукана, розумна і привабливої зовнішності дівчина з багатой сім'ї», а Устим, хіба що «веселий діджей на радіо».

Коли наша пара проводила свій вільний час з друзями чи родичами, це неодноразово ставило підводні камені в їх відносини.

Деякі друзі Устима для Джулії здавалися дивними та з дурними приколами, які вони в свою чергу вважали дуже смішними й крутими. Не раз намагаючись підколоти Устима, могли прозвучати жарти в стилі «Що ти в ньому знайшла?», «Джулі як ви розійдетесь – я тобі подзвоню» або «Я думав, що лиш дівчата приворожують хлопців, а у вашому випадку, здається, навпаки». На такі жарти ні Устим ні Джулі не знали як правильно реагувати та виходило по різному. Так що, важко сказати, що дівчина була в захваті від товаришів свого хлопця.

А от для Устима Джулії друзі та родина – це було справжнє випробування. На початку йому приходилось робити безліч речей, яких він ніколи або майже ніколи раніше не робив, таких як: пропускати дівчину вперед, подавати руку, відчиняти перед нею двері, відсувати їй крісло, забирати верхній одяг, щоб повісити, та багато іншого. А коли він забував про щось із цієї безлічі норм етикету, то дівчина тихо і культурно йому це нагадувала. Знання цих правил, був для Устима своєрідним дрескодом, щоб пройти в коло близьких для Джулії людей.

А її друзі, вони б звичайно ніколи б собі не дозволили якихось жартів в стилі Устимових товаришів, але за спиною, не раз піднімалася тема в стилі: «Джулі могла б собі знайти і кращого». І не подаючи вигляду Устим не раз міг помітити на собі чийсь зверхній погляд, тому й часто під час розмов хлопець віддавав перевагу мовчанню і нейтралітету. Хоч і розмови друзів його дівчини рідко ставали для Устима цікавими. Найпопулярнішими темами їх дискусій були: обговорення якихось маловідомих для нього людей, подорожі і дороги та дуже дорогі речі, які варто купити.

Багато що в поведінці та мисленні друзів Джулії було не зрозумілим для Устима, наприклад: «чому, коли ти ідеш на море є важливим вид на море з вікна, якщо ти можеш бути на ньому скільки завгодно; і така увага до готелів під час поїздок, якщо ти хочеш подорожувати, то готель потрібен, щоб переночувати, кинути валізи і поїсти, а не інтер'єри та кількість працівників, які тобі штучно посміхаються; а ці вічні розмови про всякі брендові речі, головне, щоб в одязі було зручно і тепло, а в чому перевага, щоб зайти в просторий магазин, де на одну пару черевиків виділена ціла полицка, а продавцівконсультантів більше ніж покупців, і тобі приходиться платити більше за рекламу, ніж за саму річ; і яка все-таки різниця трьох місячній дитині на костюмчик від якої фірми зригувати?!»

Друзі Джулії в очах Устима виглядали, як розбещені грошима люди. Та й проводити свій час у таких компаніях – було дорогим задоволенням, вони завжди

обирали недешеві ресторани, де чай з десертом на двох дорівнював його обідам на цілий тиждень.

Одного разу наша пара вечеряла з кращою подругою Джулії – Веронікою і її чоловіком. Вони розмовляли про...як Устим любив це називати «забаганки багатих». Вероніка:

– Хочу своєму малому (це про свого 8-річного сина) зробити сюрприз Джулі, дивись, які кроси я вибрала – подруга почала показувати фотографії кросівок на своєму смартфоні. – Ці 2500 грн, а ці – 3000 грн.

Устимові після почутих цифр було важко промовчати:

– Навіщо твоїй дитині таке дороге взуття?

– Як? Що за дурне запитання? Я хочу, щоб він був щасливий.

– Коли мені було 8, я не знав скільки коштував одяг, який носив, але коли я вертався після ігор надворі додому, то завжди був брудний і мокрий, а мама на мене кричала так, ніби я когось вбив.

– Мене завжди батьки дорого одягали і я так буду одягати свою дитину – відстоювала своє Вероніка.

– Більшість мого одягу було зі старшого брата, але це немало для мене ніякого значення.

Вероніка з якимось співчуттям глянула на Устима:

– Вибач. Я завжди повинна була одягатися красиво, бо ми з Джулією ще від маленького щонеділі кудись ходили: то в кіно, в цирк, зоопарк; щотижня щось нове. В нас з Джулі було дуже веселе дитинство.

– Я не думаю, що це дуже веселе дитинство.

– Що? В тебе воно було краще?! – З посмішкою заперечила Вероніка.

– Так. Це було круто. Зимою мій дідусь прив'язував наші сани до машини, а інколи й декілька пар санів і ми каталися аж поки хтось із нас не падав; а літом, пам'ятаю як ми відстежували, коли сусіди підуть на роботу, щоб вилізти на їх черешню. Одного разу, я навіть впав з неї та зломив руку, місяць проходив з гіпсом, а друзі приходили мене провідувати, і на моєму гіпсі малювали машинки та побажання одужувати, хтось навіть намалював черешеньку. Оце, я вважаю, було веселе дитинство.

Олег (чоловік Вероніки) вирішив підтримати розмову:

– Ну, не знаю, мені ніколи не подобалися такого типу розваги.

– А які саме розваги? Після школи іти на музику, потім вчити уроки й дивитися телевізор. Ви жартуєте, це хіба весело?!

Вероніка:

– Мабуть, в кожного своє розуміння, що означає весело.

Джулі ця розмова явно не сподобалась:

– Устим, можна тебе на хвилинку.

– Щось сталося?

– Ідемо, поговоримо.

Джулія з Устимом відійшли вбік. Тільки хлопець не помітив нічого поганого в попередній дискусії:

– Тільки недовго, бо в нас розгорілася дуже цікава розмова.

Джулія глянула проникливим і трохи гнівним поглядом:

– А я якраз хотіла про це поговорити. Перестань ображати моїх друзів.

– Що? – Устим здивовано. – Ти серйозно? Як я їх образив? Коли я тихо слухаю ці «дуже цікаві» розмови про нікому непотрібні дорогі забаганки твоїх знайомих, то ти кажеш, чому я весь час мовчу, а коли підтримую розмову – ображаю твоїх друзів.

– Я не знала, що їх компанія складає для тебе таку проблему.

– Це не проблема, але більшість твоїх друзів поводять себе так, ніби їм належить півсвіту і вони лиш думають, як задовольнити власне «єго». Бути в їх компанії гірше ніж усвідомлювати, що майже вся моя зарплата залишається в дорогих ресторанах. – Устим на емоціях трохи розійшовся, і в нього вирвалося більше ніж він хотів сказати.

– Що? – ображено перепитала Джулія – значить зустрічатися зі мною це для тебе так морально і фінансово важко, та тебе й особливо ніхто не заставляє.

– Вибач, я наговорив лишнього.

– А мені вже й не хочеться продовжувати цю розмову.

– Я правда, не хотів нікого образити.

До їх столика підійшов офіціант і подав десерт, Вероніка махнула рукою, щоб наша пара вже поверталася до них.

– Ідемо, вже принесли десерт, за який тобі прийдеться заплатити левову частку від своєї зарплати.

– Джулі, чекай. – Устим взяв її за руку – я не хочу, щоб між нами були сварки. Як мені спокутувати свою вину?

– Нічого не треба, ідемо.

– Я не хочу, щоб ти на мене ображалася.

– Добре, пам'ятаєш мою тітку Марту з Кременчука, вона з чоловіком приїжджають цього тижня і в неділю в нас буде так би мовити родинна вечерея.

Вони купили невеличкий готель біля Одеси, будемо відмічати початок нового бізнесу. І ти будеш у списку запрошених, як мій хлопець.

Частково Устим пожалів, що запропонував спокутувати свою провину, бо ця вечеря обіцяла бути дуже нудною, а ще гірше родичі Джулії будуть оцінюючи дивитися на Устима, як на претендента влізти у їх чудову родину.

– А може, ти ще подумаєш, якесь інше покарання: скопати грядку чи якісь виправні роботи?

– Устим, буде весело! Якщо хочеш бути зі мною, то повинен навчитися ладити з моїми родичами і друзями.

– А вивчити пів книжки етикету, це замало?

– Перестань.

– А можна я своє вибачення залишу, а питання «як спокутувати свою провину» заберу.

– Все буде добре. Ідемо. – Джулія взяла Устима за руку і повела до їхнього столика. В неї були серйозні плани на рахунок свого хлопця, тому що було важливим як Устим виглядатиме в очах її близьких людей.

Футбол чи святкова вечеря?!

Суботній вечір Устим проводив вдома, у компанії брата і двох його друзів: Діми і Юри.

Діма: – Отже, завтра великий день «Динамо» грає з «Барселаною». Фінал. В кого зустрічаємося?

– Можна і в нас. – запросив Андрій Устим: – Хіба це завтра?

Юра: – Не сором мої тапочки, як ти не знаєш, коли фінал нашої збірної?!

Устим: – Народ, що мені робити? Я завтра не зможу.

Юра: – Та нічого, може попросимо і світовий чемпіонат трохи перенесуть.

Устим: – Я серйозно. Я мушу іти на нереально нудну вечерю з родичами Джулії.

Андрій: – То не йди. Думаю, твоєї відсутності ніхто не помітить.

Устим: – Я мушу піти. Що я маю Джулії сказати, що не зможу, бо хочу футбол подивитися? – трохи задумавшись, після короткої паузи додав. – Ні, дівчата такого не зрозуміють.

Діма: – Ну, то придумай щось.

Устим: – Що? Я не можу їй брехати.

Юра: – Чого? Ти що їй ніколи не брехав? За три роки?

Устим задумався: – Ні, я міг, хіба що уникати відповіді або ігнорувати запитання, якщо дуже треба, але я їй ніколи не брехав.

Діма: – То раз в три роки можна. Скажи, що ти захворів, від цього ніхто не застрахований, і всі хвороби приходять раптово.

Андрій: – А ще, ти ж і так залишишся вдома. Нікуди не потрібно іти, всі до нас прийдуть.

Устим: – Я навіть не знаю.

Юра: – А що тут знати, там тебе і так нікому не треба. Джулія буде зі своїми дорогими родичами, а ти в себе вдома, ніхто не скаже. Що тебе ще стримує?

Діма: – Будь патріотом! Хто буде за «Динамо» вболівати, як не ми?

Устим: – Може й так. Я ж нічого поганого не зроблю.

Андрій: – Тоді, завтра всі до нас на пів 8.

Все було домовлено і команда патріотів-вболівальників чекала на завтрашній чемпіонат.

Наступного дня Устим подзвонив до Джулії та жалібним голосом повідомив про «страшний вірус», який він підчепив. Розказав, як в нього піднялась температура, загальна втома, горло болить, і взагалі нема бажання далі жити й так далі... Одним словом, все, що в його силах – це лежати в ліжку і пити гарячий чай, Джулія без найменшого сумніву щиро повірила у «важку хворобу» свого коханого, і трохи розстроївшись, побажала видужувати. Устим проковтнув солодку пілюлю власної брехні з невеликим камінцем вина пішов зустрічати хлопців.

Піца, пиво, друзі, захоплений і насичений чемпіонат по футболу – життя – класна річ. Кімната наповнена емоційними розмовами та вигуками. Для Устима цей вечір був приемним і цікавим, але одного маленького моменту він все-таки не врахував, що на другому кінці міста хтось сильно скучає за ним.

Перший тайм закінчився. Реклама. Діма подаючи пусті коробки від піци Устимові:

– Іди на кухню по ще одну піцу і коробки забери.

Устим не задумуючись взяв коробки і пішов у сторону кухні, але ледь встигнувши переступити поріг кімнати, як перед ним стояла Джулія зі строгим лицем і поглядом переповненим розчарування.

Той вечір для дівчини не був таким же приемним, оскільки майже всю вечерю вона відчувала біля себе нестачу Устима. Їй було жаль коханого і відчуття, що йому погано, а її нема поруч мучило дівчину. І не чекаючи завершення святкування, Джулія купила фруктів і поїхала до Устима, щоб полікувати та підтримати його.

Але на її превелике здивування, зайшовши в дім, замість хворого Устима, вона побачила як її хлопець в компанії друзів весело й емоційно проводили час разом.

Футбол? Це те на що Устим її проміняв і ще й нагло збрехав? Це було надто низько як для Джулії. І тепер емоції переповняли вже її, і вони були явно не позитивними.

– Швидко ти видужав. Я не чекала. – з образою в голосі сказала Джулія і кинула пакет з фруктами на землю...

– Джулі, я все поясню. – тільки дівчина швидко вийшла, не бажаючи вислуховувати ніяких пояснень.

Устим вибіг за нею:

– Чекай.

– Я навіть не хочу з тобою говорити.

– Вибач, я знаю як це виглядає.

– Добре як би ти ще знав яке це відчуття.

– А якби ти знала, яке це відчуття проводити час з людьми, які тебе постійно зневажають.

– Про що ти говориш? Тобі ніхто нічого поганого не сказав.

– Так, але ти просто цього не помічаєш: з яким холодом твоя мама завжди дивиться на мене з першого дня нашого знайомства. Чи зверхнє ставлення твоїх друзів. Чи ці постійні питання в стилі, «які в тебе плани на майбутнє?», «чим ти займаєшся?», «а ти плануєш міняти роботу?», бо діджей на радіо звучить не дуже перспективно.

– Перестань, відколи для тебе так важлива думка інших?

– Біда в тім, що вона важлива для тебе. Я знаю, що всі говорять за моєю спиною: «чи він зможе її забезпечити в житті?», «чи зможе дати їй те, на що вона заслуговує?», і взагалі, що я тебе недостойний. Ти зможеш, щось сказати, щоб це заперечити?

Джулія промовчала, Устим мав рацію, в порадах її близьких часто могли пролітати фрази в такому стилі.

– Ти мовчиш, бо це правда. Вибач, але я ненавиджу за це твоїх рідних. І так я знаю, що поступив сьогодні паскудно, але це не настільки через той футбольний матч, як через небажання зустрічатися з твоєю родиною.

– Вав, я просто не маю слів. А знаєш, може вони дійсно праві, може мене не достойний чоловік, який мене і мою родину може проміняти на дурнувятий футбол. І ще й розказуватиме, як ненавидить мою родину. Що скажеш?

– Я можу ігнорувати думки й слова інших людей, але не можу ігнорувати твої. Якщо ти так вважаєш, я не можу це змінити.

– Зараз я так вважаю.

– Тоді, це все?

– Я думаю, що так. Більше не дзвони мені.

Джулія пішла, але змісту зупиняти її не було. І це був кінець довгих і щасливих відносин двох закоханих людей.

Чому ти мене уникаєш... (на даний момент)

Устим ще довго прогулювався містом, намагаючись розібратися в собі та позбутися спогадів, які вже давно вкоренилися. А тривала прогулянка і пекуче сонце повело Устима в магазин по мінералку. То був старенький магазинчик на районні, який би вже давно закрили, якби не молоденька і дуже балакуча продавщиця – Маша, ніхто з покупців не відмовляв собі у задоволенні поспілкуватися з дівчиною, а вона в свою чергу знала все про всіх і жодна плітка не могла пролетіти повз її вуха.

Без лишніх думок, відчинивши двері крамниці, Устим побачив Джулію, яка якраз розраховувалась на касі, вона виглядала такою ж красивою, як і тоді, коли вони ще були разом. Її волосся акуратно зібране блискучою шпилькою на бік, а легка зелена сукня облягала тендітну фігуру. Пройшло стільки часу, що Устимові було якось незвично бачити свою колишню дівчину, щось затиснуло його в серці й мурашки побігли під шкірою. Ступивши декілька кроків Устим зупинився, очікуючи на коротку розмову з Джулією.

Дівчина виходячи здивовано глянула на Устима, не очікуючи такої зустрічі.

– Привіт! – Устим зупинився.

– Привіт! – з сухою посмішкою відповіла Джулі й пройшла мимо так ніби це був якийсь далекий знайомий.

Така реакція дівчини здивувала й одночасно зачепила за живе, невже після всього, що між ними було, він навіть не заслужив на коротку розмову з Джулією.

– О, мій столичний хлопець повернувся! – помітивши Устима, весело прощебетала продавщиця.

– Привіт, Маша!

– Якщо ще раз так затримаєшся в своєму Києві – нам прийдеться ще раз знайомитися.

– Не хвилюйся, я тобі нагадаю про себе.

– Чому ти так засумував?

– Та ні, ні. Жара, хотів мінералки купити.

– Якої? Це не жара, щось сталося.

– «Моршинської». Все добре.

– Боже, невже це через Джулі. Ви були прекрасною парою. Кажуть шлюб її змінив.

– Що значить змінив?

– Пам'ятаєш, яка вона була завжди привітна і весела. Тепер ні одного лишнього слова не скаже, я думаю, що в неї, можливо якісь проблеми. 10 гривень. – Маша подала водичку.

– Це тільки тобі так здається?

– Ні, деякі її друзі теж розповідали, що зустрінись з Джулією і поспілкуватися – це велика рідкість. Вона вже не така, як раніше.

В магазин зайшли нові покупці. Устим подав гроші:

– Ясно, дякую.

Зустріч з Джулі та розмова з Машею ще більше заплутувала Устима. Він не міг стати байдужим до дівчини, хоч вона й не з ним, але нехай буде щаслива з іншим, але тепер вже все було під великим знаком питання.

Через декілька днів Устим таки вирішив поспілкуватися, хоча б через Фейсбук, тільки переписування виявилася дуже короткою. Устим:

– Привіт! Я чув, що ти вийшла заміж, вітаю!

– Так, дякую!

– Як в тебе справи? Все нормально?

– Так, все добре. Вибач, зайнята. Па.

Навіть в такий спосіб не вдалося поговорити. Подумавши декілька хвилин Устим вирішив ще щось дописати, але «що це?», на екрані висвітлилося «нема в списку друзів», невже Джулія його видалила зі списку своїх друзів у Фейсбуці: «що

сталось?»), пізніше Устим подивився на інші соцмережі: контакти, вайбер, скайп; дівчина його видалила з усіх своїх контактів. Ні, він її таки напругу запитав, це вже дійсно розізлило Устима. Що сталося? Чим він завинив? Це все так не схоже на Джулію, навіть після їхнього розриву, вона так себе не поводи́ла.

Устим розгнівавшись кинув свій телефон на підлогу, якраз в той момент, як в кімнату зайшов Андрій:

– Е, що це за летючі телефони по кімнаті?

– Вона божевільна, на питання «як в тебе справи?», видалила мене з усіх контактів. Це нормально?

– Хто?

– Джулія, коли ми з нею зустрілися, то вона поводи́лася так, ніби ми ледве знайомі. Я не розумію цієї жіночої логіки.

– А я не розумію твоєї, Джулія – заміжня жінка. Забудь про неї.

– Я хочу. – Після невеликої паузи. – Я хочу побачити в її очах, що вона щаслива і поряд з чоловіком, якого вона любить. І тоді зі спокійною душею поїхати в свій Київ і забути про все, що мене зв'язує з цією жінкою.

– Ти вже повинен був зробити це. Вибач, але всі знали, що з ваших відносин нічого хорошого не вийде – ви надто різні, ти знаєш, що я маю на увазі.

– «Нерівність душ – це гірше, ніж майна». Ми були щасливі разом і якби не загальні думки і ставлення інших, ми були би досі разом. Але це вже немає ніякого значення, все вже в минулому.

Так, майже в кожній ситуації можна поставити «якби». Але життя нам і підкидає проблеми, щоб побачити нашу готовність боротися за власне щастя. І той, хто здається передчасно, може дуже пожаліти про це в майбутньому.

РОЗДІЛ II

(27 років тому)

* * *

Попелюшкою – саме так називали Віру її рідні та друзі, вже надто багато спільного в неї було з цією казковою героїнею. Тендітна фігура, витончені риси обличчя і розкішне каштанове волосся – дівчина була справжньою красунею. Народилася вона у маленькому селі, далеко від районного центру, росла в багатодітній сім'ї, де крім своєї любові та турботи, батьки не могли їй нічого не дати. Та одного разу, на своє щастя чи біду, Віра познайомилася з високим розумним і дуже заможним чоловіком. І в силу певних обставин, наша Попелюшка вийшла заміж за багатого принца. Тільки сімейне життя виявилось не таким чудовим, як в її казковій наставниці.

* * *

Вірин маленький п'ятилітній син лежав у своєму ліжку. Вже було досить пізно, але він ніяк не міг заснути, чи то щось тривожило хлопчика, чи то просто вітер так розгулявся, що своїм свистом не пускав сон до дитячої голівки. Багато незрозумілих речей було навколо Сашка, які цікавили і дивували водночас. Його погляд був спрямований на вікно – звідки доносилися різні звуки: то шелест листя, то рипіння незмащеної хвіртки, чи гавкіт розлючених собак. Все це заставляло його щораз міцніше притуляти до своїх грудей плюшевого коричневого ведмедика. Ніч несла з собою якусь свою містичність і в уяві маленького хлопчика поставало – що всі дерева оживають, а їх гілки – то руки. І коли могутній дуб, під дією вітру, своєю важкою рукою почав стукати в шибку – то це не на жарт зачепило дитяче серце.

– Мама! – налякано покликав Сашко.

Саме мама його могла захистити від всіх цих неусвідомлених страхів. В її теплих обіймах, він зразу ж би заспокоївся і заснув. Тільки відповіді не було.

Хлопчик тихо встав із ліжка, одягнув свої м'якенькі тапочки, у вигляді пухнастих смішних пандочок; а під рукою, як завжди – його вірний друг – ведмедик Тьома. Сашко попрямував у пошуках мами, яка мала б допомогти й захистити свого маленького сина.

Батьки були на кухні – з-під відкритих дверей розливалось світло по коридору, і було чітко чути їх голосну розмову. Хлопчик підійшов до дверей, але щось його зупинило перед самим порогом – батьки сварилися, спілкування було на підвищених тонах, а напруга в повітрі була така, що здавалося її можна було різати лезом. Сашко став за прочиненими дверима і спостерігав за всім, що відбувалося.

Я більше не можу так жити. Я заберу нашого сина і піду від тебе. З мене досить! – від хвилювання дихання Віри все частішало, а в погляді ховався страх і розпач водночас.

– Куди ж ти підеш?! Будеш жити з дитиною на вулиці? Вже забула з якої діри я тебе витягнув? Якби не я, то ти б до тепер жила в своїй норі, і світа Божого не бачила б. – Сашинин тато говорив розлючено, а його погляд був наповнений ярістю.

– Досить! – рішуче відповіла Віра і демонстративно взяла з полицки ключі від машини – Я забираю ключі – ти нікуди не поїдеш.

Вона розвернулася, щоб вийти з кухні й нарешті закінчити цю напружену розмову. В той момент обличчя її чоловіка ще більше налилося люттю, він вхопив її за довге волосся і вдарив головою об стіну. Віра від несподіваного удару і болі – впала на землю, а ключі вислизнули з руки на підлогу. Чоловік спокійно підняв їх і байдуже переступивши через свою дружину, вийшов через другий вихід з кухні.

Сашко стояв нерухомо, немов скам'янілий, така жорстокість батька була справжнім зривом у його дитячій незрілій свідомості. Таким Сашко, ще ніколи не бачив свого тата, невже це й справді та людина, яка його так любить: носить на своїх сильних плечах, вчить їздити на велосипеді й розказує, як поводитись себе справжні чоловіки. Здавалося, що хтось чужий оволодів ним і так агресивно себе поводить з матір'ю. Він вже не раз був свідком сварок між батьками, вже навіть почав сприймати це нормою їх відносин, але від побаченого хлопчик ніяк не міг відійти.

Віра припіднявшись, сиділа на підлозі й обнявши обома руками коліна, плакала. Тоді вона й уявити не могла, що весь цей час, з-за дверей за нею спостерігав її маленький син.

Тепер чудовиська – дерева з великими гілками-руками, які стукали у вікно – здавалися, нічим, проти того що Сашкові прийшлося пережити кілька хвилин тому. Він і правда вже не знав, що робити, але вертатися в свою кімнату було надто страшно.

– Мама, ти плачеш?

Віра здивовано підняла голову, побачити перед собою свого сина – була справжньою несподіванкою для неї. «Боже, хоч би він нічого не бачив» – промайнуло в її голові. Вона похапцем повитирала очі так, ніби нічого й не сталося:

– Котику, що ти тут робиш? Чому ще не спиш?

– Я не можу заснути. Можеш лягти біля мене?

Так, звичайно – Віра відповіла так, наче це був її обов'язок про який вона посміла забути. Вона підвелася, взяла Сашка за руку і вони разом попрямували в дитячу.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купити: https://tn.knigapoisk.com/ru/korchuk_ksenya/kozhen-platit-za-sebe

Текст предоставлен ООО «ИТ»

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию: [Купить](#)